

Tisztelt ünnepe! Főtiszteletű és főtisztelendő püspök urak, kollegák, tiszteletes ifjúság, kedves vendégeink!

Kállay Dezső 2024. március 30-án töltötte be 65. életévét, három hónapos késéssel gyűltünk össze, hogy megünnepeljük születésnapját. Ady Endre sorai jutnak eszembe: „Mi mindig mindenről elkésünk, / Késő az álmunk, a sikerünk, / Révünk, nyugalomunk, ölelésünk. / Mi mindig mindenről elkésünk.” A rossz szokások gúzsba kötnek és hagyományt teremtenek, és hiába minden igyekezet, ünnepejteinket, a tiszteletükre készített kötettel, rendszerint néhány hónapos késéssel köszöntjük. Kedves Dezső, nagyon szerettük volna, ha a tanulmányok, ha a kollegák, ha az idők járása, ha a nyomda... június 29-re mégiscsak elkészültünk, és ma eljöttünk valamennyien köszöntésedre. A laudátor ilyenkor ismertetni szokta az ünnepele életpályáját. Kállay Dezső 1959. március 30-án született Fugyivásárhelyen, lelkészi családban. Középiskolai tanulmányait Nagyváradon az Ady Endre Líceumban (az 1970-es években Alexandru Moghioroş) végezte, 1979–1983 között tanult a protestáns teológiai intézetben. 2001 decemberétől 2002 decemberéig a kampeni teológia ösztöndíjas hallgatója volt. Szolgált Kolozsváron (1983–1986), Bonchidán (1986–1989), majd Magyarkiskapuson (1989–2003), innen hívta meg az intézet az újszövetségi tanszékre 1999-ben. Oktatott tárgyai: görög nyelv, Szentírás-ismeret, újszövetségi izagógika, bibliai hermeneutika, újszövetségi etika.

Tudományos munkássága mellett, amelynek eredményeit számos tanulmányban és holland nyelven megjelent doktori dolgozatában publikálta, e kötet ünnepele a lapszerkesztés örömeiből és gyötrelmeiből is kivette részét, több mint két évig szerkesztette az *Az Út* című folyóiratot.

Kedves Dezső, most személyesebbre fogom, hiszen majdnem egyszerre kezdtük tanári pályafutásunkat, én mindig úgy tekintettem rád, mint idősebb bátyámra. Az osztályteremben engem nem tanítottál, mégis nagyon sokat tanultam tőled. Elmondom azt is, hogy mit.

Mielőtt intézetünkben elkészült volna a műfüves futballpálya, évtizedekig salakon rúgták a bőrt a labdarúgás szerelmesei. Én többször is láttalak focizni, és bár jómagam távol állok a focitól, lenyűgözött a te kiállásod. A pályán nyugodt megfontoltság jellemzett, a hübrisz állt a legtávolabb tőled, az egészet láttad, a teljes játékot, nem sietté, nem hangoskodtál, nyugodtan

lestoppoltad a labdát, majd annak passzoltad le éppen, akinek kellett. Persze voltak rossz passzok, volt úgy, hogy a csapat vesztesre állt, a hevesebb vérmérsékletűek türelmetlenkedtek, hangosabbak voltak, mint máskor, de téged nem lehetett kihozni sodrodból, ugyanolyan megfontoltan folytattad a mérkőzést, ahogyan kezdted, nem lazsáltál, de nem fortyantál fel, ha valaki a kapu mellé lőtt, nem sértődöttél meg egy-egy keményebb belépésnél, és nem buktattál fel senkit készakarva a pályán. Meg is jegyeztem magamnak, hogy lehet úriember módra is futballozni.

S ha már személyesre fogtam, akkor ugyanígy folytatom. Huszonnyolc éves tanári pályafutásom alatt Kállay Dezsőtől elsősorban megfontoltságot tanultam, azt, hogy nem kell felfortyanni, nem kell türelmetlenkedni, hanem meg és ki kell beszélni a dolgokat. Nincs azzal semmi baj, ha nem értünk egyet, mert nem kell mindenben egyetértenünk, de nyugodtan, türelmesen és alázatosan meg kell hallgatnunk egymást, majd mindent mérlegre téve döntést hozhatunk. A megfontoltság mellett az emberségesség az, amit Dezsőtől megtanultam. Rektorként, majd a szenátus elnökeként bölcsen kormányoztad intézetünk hajóját, sikerült elkerülnöd a felekezeti szűkkeblűség Kharübdiszét, a mindent relativizálás Szkülláját és az egyéni elképzelések némelykor veszélyes zátonyait is.

Tanári habitusodról, precizitásodról hadd idézzem két diák jellemzését: „Mind a kurzuson, mind a vizsgateremben nagyon jó hangulatot teremt. Vizsgázás közben nincs bennem görcs, az a tudat, hogy jaj, most vizsgázok. Annyira jó hangulatot teremt, hogy inkább érzem azt, hogy beszélgetek a tanár úrral, mint hogy vizsgázok. Ezt az élményt nagyon szépen köszönöm.”

„A professzor úr mindig világosan kiemelte azokat a dolgokat, amikre fontos odafigyelnünk, mind a bibliaolvasás, mind a tanulás alatt. Ennek fényében tiszta volt, hogy mik az elvárások.”

Kedves Dezső és kedves Enikő! Hatvanötödik születésnapodon ezzel a kötettel köszönjük meg négy évtizedes lelkes és tanári munkádat, és arra kérjük életünk Urát, hogy őrizzen meg Téged és szeretteidet. Taníts, bátoríts, bölcsességeddel légy továbbra is útmutatója intézetünknek és közösségünknek. Ad multos annos!